

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**1.Bf.186/2013/ 13.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év március hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 5.B.61/2012/37. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott terhére rótt vagyon elleni erőszakos bűncselekményeket 1 rb. folytatólagosan elkövetett rablás büntetteként [2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a) pontja és a (3) bekezdés a) pontja], míg a folytatólagosan elkövetett tartozás fedezetének elvonása büntettét 1 rb. folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetteként [2012. évi C. törvény 372. § (1) bekezdés és (4) bekezdés a) pontja] minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést börtönben rendeli végrehajtani.

A vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlottal szemben 1.121.000 (egymillió-százhuszonegyezer) forint vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 18.220 (tizennyolcezer-kétszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

## **I n d o k o l á s**

A Székesfehérvári Törvényszék 5.B.61/2012/37. számú, 2013. február 18. napján kihirdetett ítéletében a vádlottat a Btk. 321. § (1), (4) bekezdés a) pontja szerinti 2. rb. rablás büntette és a Btk. 297. § (1) bekezdése szerinti folytatólagosan elkövetett tartozás fedezete elvonása büntette miatt - halmazati büntetésül - 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt a kiszabott büntetésbe beszámította; rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség megfizetéséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a tartozás fedezete elvonása tekintetében téves jogi minősítés miatt és a kiszabott büntetés súlyosítása végett fellebbezést jelentett be.

A vádlott és védője három nap gondolkodási időt tartott fenn a jognyilatkozat megtételére, majd a törvényes határidőn belül a védő a tartozás fedezete elvonása kapcsán felmentésért, egyebekben a kiszabott büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.404/2013/1. számú átiratában - és képviselője az ítéletábrá nyilvános ülésén - a fellebbezést kiegészítve fenntartotta, és az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta.

A tényállás kisebb körű kiegészítése mellett a vádlott bűnösségének megállapítását a tartozás fedezete elvonása helyett - a váddal egyezően - sikkasztás bűncselekményében kérte. A kiszabott halmazati büntetést eltúlzottan enyhének értékelte, ezért a fegyházbüntetés és a mellékbüntetés mértékének felemelését, a kötelezően előírt vagyonekobzás elrendelését, és a 2012. évi C. törvény alkalmazását indítványozta. Utóbbi miatt indítványozta annak a ténynek a rendelkező részben való megállapítását, hogy a vádlott a büntetés 2/3-ad részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlott védője az ítéletábrá előtt a rablási cselekmény kapcsán azt emelte ki, hogy a vádlott játékfegyvert használt, míg a sikkasztásnál az elsőfokú ítélet indokolásával

egyezően a vádlottra rábízott pénzösszeg nem idegen dologi jellegét emelte ki. Hivatkozott még e körben a sértettől átvett öt millió forint megtérítésére a vádirat benyújtása előtt, és a vádlott kedvező személyi körülményeire. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet enyhítését, de legalább az ügyész - súlyosításra irányuló - fellebbezésének elutasítását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán is megbánásának adott hangot, hangsúlyozta, hogy nem tartja magát bűnözőnek.

A fellebbezések részben alaposak voltak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § alapján teljes körben felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéletében felsorolta és értékelési körébe vonta. Az ügyfelderítési kötelezettsége mellett a bizonyítékokat elemző indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlott beismerte mindkét rablási cselekményét, és a tanúk vallomása, az okirati bizonyítékok, a vádlott által megmutatott fás-bokros területen elrejtett elkövetéskor viselt ruházata, a játék pisztoly, a lefoglalt forint és euró ennek teljes alátámasztását és megerősítését jelentették.

A vádlott elismerte azt is, hogy 1. sértettől a lakás illetőleg a tároló vételáraként átvett összeget nem fizette be a szerződésben előírt project betéti számlára, hanem azt a gazdasági társaság működésében, mint annak ügyvezetője használta fel. A sértett vallomása és további személyi és tárgyi bizonyítékok e tekintetben is alátámasztották a vádlott előadását.

Az elsőfokú bíróság mindezek felhasználásával megalapozott tényállást állapított meg, azt csak kisebb körben a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a következők szerint kellett kiegészíteni:

- Az ítélet 3. oldalának 4. bekezdését azzal, hogy az 1. Pénzintézet felé szerződésben vállalt kötelezettséget - miszerint a vevők kifizetését kizárólag a project betéti számlára lehet teljesíteni, és ezt a vevők felé megkötött szerződésben elő kell írni - a gazdasági társaság teljesítette, ennek megfelelően e kitétel a sértett szerződésében is helyt kapott (nyomozati iratok 35. oldal).
- A 4. oldal utolsó sorában a megfizetés dátumát 2011. augusztus 4. napjára pontosítja.

- Az 5. oldal első sorát akként folytatja, hogy a sértett ennek megfelelően a tároló tulajdonjogát sem tudta megszerezni. A sértett polgári jogi igényt nem terjesztett elő (sértett vallomása).

A fentiek szerint kiegészített tényállás már teljes és hiánytalan. Az elsőfokú bíróság tényállása nem szenved megalapozatlansági hibában, ezért a másodfokú eljárásban irányadó volt, és a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, de a bűncselekmények közül csak a rablást minősítette nagyrészt törvényesen, azonban tévedett a sértett sérelmére felrótt bűncselekmény jogi megítélésében.

Az elsőfokú bíróság a vádtól eltérően azért minősítette a vádlott tevékenységét tartozás fedezete elvonásaként, mert álláspontja szerint a vádlott, mint a gazdasági társaság ügyvezetője vette át a társaság által épített és értékesített lakás vételárát a sértettől, ezért az számára nem idegen dolog, azon az átvételkor tulajdonjogot szerzett, azonban az átvételtől eltérő felhasználással sértette a bank fedezeti jogait.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja két oldalról is téves. A vádiratból kitűnően az ügyész a sértett és a vádlott közötti jogügyletet tette a vád tárgyává, nem pedig a következő jogviszonyt, ami a gazdasági társaság és a bank vonatkozásában következett be; az elsőfokú bíróság pedig ezt - a vád tárgyává nem tett tény - bírálta el. Ezt a jogviszonyt azonban megelőzte a vád tényállása - amely köti a bíróságot - és amelynek leírása egyértelművé teszi, hogy 1. sértett lakást vásároló magánszemély és a lakás/tároló vételárát jogtalanul átvevő, azzal a sajátjaként rendelkező ügyvezető jogviszonyának büntetőjogi elbírálását célozta. A másodfokú bíróságnak ezt az utóbbi jogügyletet kellett minősítenie.

Az ítélet tábla nem osztotta azt az elsőfokú bírósági álláspontot, hogy a vádlott szabadon rendelkezhetett az átvett összeg felett, mint a társaság ügyvezetője. A gazdasági társaság ügyvezetője elsődlegesen képviseleti jogosítványokat gyakorol, vagyonkezelést csak az előírt körben végezhet. A tényállásban írt jogi helyzetben a sértett és a gazdasági társaság szerződése kötelezően előírta, hogy a sértett kizárólag a bank által elkülönített project betéti számlára teljesíthet, ezért fel sem merült, hogy a vádlott ezzel összefüggésben szabályosan átvehessen pénzt, és azzal rendelkezessen.

Az nem képezte a vád tárgyát és a vádban foglalt tények részét, hogy milyen sértetti megtévesztés révén került a vádlott kezeihez a pénz, bár ez az iratokból kitűnik, de a vádhoz kötöttség miatt ezzel nem foglalkozhattak a bíróságok.

A vádlott ismerte a gazdasági társaság és a bank közötti szerződés tartalmát, valamint a vevők - közöttük a sértett - és a gazdasági társaság bank által megkövetelt megállapodását. Így tisztában volt azzal, hogy a gazdasági társaságot

illető vételáraknak az óvadéki számlára kell befolyjni, és azzal csak a szerződésben körülírt feltételek beállta esetén rendelkezhet a kft. Az ennek ismeretében átvett vételár tehát idegen dolog volt a vádlottnak, és amikor azt a project számlára való befizetés helyett a kft. működésében használta fel, a rábízott idegen dologgal a sajátjaként rendelkezett, amely eljárása kimerítette a sikkasztás törvényi tényállását.

Az elsőfokú bíróság helyesen rótta fel a rablást a vádlott terhére, de tévedett a rendbeliséget illetően. A vádlott azonos sértett sérelmére, rövid időközökben követte el a bűncselekményt, és mivel a cég megrendülése miatt az anyagi helyzetét akarta a rablással kompenzálni, nem helyes az egységes akarat elhatározás hiányára vonatkozó elsőfokú okfejtés. Ezért a másodfokú bíróság a két bűncselekményt folytatónak minősítette.

A Fővárosi Ítéltáblának az elsőfokú elbírálás óta hatályba lépett 2012. évi C. törvény miatt meg kellett vizsgálni, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor érvényes anyagi jogi szabályok kedvezőbbek az ügy elbírálásában. A bűncselekmények büntetési tételei közül a rablásé kedvezően változott, mivel annak felső határa 15 évről 10-re csökkent. Kedvezőbb a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés is, mivel a vádlott esetében a korábbi 4/5-öd rész helyett 2/3-ad részre változott. Mindezek alapján az ítéltábla a jelenlegi elbíráláskor hatályos törvényt alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során értékelhető enyhítő és súlyosító tényezőket feltárta és felsorolta. Annyiban korrigálás szükséges, hogy a rablás folytatónak minősítése miatt már nincs többszörös halmazat, de a halmazat így is súlyosít, mivel a büntetés az alapbüntetési tétel keretein belül került kiszabásra. Ellenben súlyosbít a folytatónak minősítés. A sikkasztás elkövetési értéke az alsó határ közelében helyezkedik el, és a vádlott a kár nagy részét megtérítette, valamint az elsőfokú ítélet kihirdetése óta további időmúlás következett be, amelyek további büntetést csökkentő tényezők.

Az elsőfokú ítéletben már értékelt és a bekövetkezett változásokat is szem előtt tartva a másodfokú bíróság nem tartotta a vádlottal szemben kiszabott büntetést eltúlzottnak enyhének, de súlyosnak sem. A büntetés tettenyos, kifejezi a vádlott személyi és az elkövetett bűncselekmény társadalomra veszélyességét, ezért alkalmas a büntetési célok megfelelő érvényre juttatására.

A vádlott a rablások esetében feltáró, beismerő vallomást tett és a tárgyalás közvetlensége alapján azokat mélyen meg is bánta. A sikkasztási kár nagy részét megtérítette. Ilyen személyi körülmények mellett az ítéltábla álláspontja szerint a szabadságvesztés végrehajtási fokozataként a Btk. 35. § (2) bekezdése alkalmazásával indokolt börtön megállapítása.

Az ítéltábla osztotta a vagyonelkobzásra vonatkozó ügyészi indítványt, azt a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja kötelezővé teszi, és mivel a sértett polgári jogi igényt nem terjesztett elő, törvényi akadály (kizáró ok) nem áll fenn.

A Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe be kellett számítani, ezért erről az ítélőtábla rendelkezett.

A felmerült bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés a Be. 381. §-on alapszik.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdését felhívva változtatta meg a másodfokú bíróság.

Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 386. §-a kizárja.

**Budapest, 2014. év március hó 27. napján**

**. Rédei Géza s.k.. Mató Ágnes s.k.. Vincze Piroska s.k.**

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 5.B.61/2012/37. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.186/2013/13. számú ítéletében foglalt változások mellett jogerős és végrehajtható.

**Budapest, 2014. év március hó 27. napján**

**. Rédei Géza s.k.**

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: